

השותפין פרק חמישי נדרים

ב א מ"י פ"ו המלכות
נדרים הלכה ד סמג
לאין רמב טו"ע י"ד ס'
רנז סק"ד ז:
ג ב ג מ"י שם הלכה ה ו
טו"ע שם סק"ד א:
ד ד מ"י פ"ו המלכות
נדרים הלכה ז סמג
לאין רמב טו"ע י"ד ס'
רנז סק"ד ו:
ה ה מ"י פ"ה שם הלכה
ה ו פקדן ח הלכה יא
סמג שם טו"ע י"ד ס'
רנז סק"ד ד:
ו ו מ"י שם טו"ע:
סק"ה א:

תוספות

והשיגו אסורין אלהם
שם שריות ותמור
ולתקמדם שם תרגולין.
זככל יד ויד לתמוה
דכאמר זל בלא ודל
בפדוק חוקת הבנים (ד)
הלקן אסור לעשות
עמיה תלוי חסדן דאן
ממתי חל חסדן על שלא
יעביד דקרא לרסח אסור
זל לעבד כל מה
זלא חלקו וי"מ דכשהמדי
בזאם רוב ע
לסם ותמלא חלקו וחק
חסדיו וכן גלגל תרגולין
זל האר: **ד**
דוה חסדן חסדן
תמור חסדן. משום דנע
לחמי סופין י"מ דלא
שיין לתמי כנסים מודרין
ויסופין תרדל חסדן חלקו
דחסיק חסדן שיעור חלק
סרפא דסדס מודרין אן
משום דמנכר אן
הכח דאן אסור אלא החסד
הספי מנה דמישקן חסדן
כנסס המודר כספיה חסדן
וינכס חלקו סופין ימודר
לחמי ינכס קמי לה
לרביי אסורין סרפא
מומרתן למה סופין: **ה**
אורחא ון חשוקין. **ו**
דכאמר סרפא חסדן
לחמי אסורין. **ז**
זל אן חסדן
אן אלא כספיה
דקמפסא דכר אלא חסד
כל סוק לז שרין על
סמכין כספיה כן אסור
מספסד כלס קמ"ל: **א**
זל תפסיד דאסורין
אסור. דעדין סוק דכסורו
מדידס קמפסא כין דגס
זל חסדן שספסר ין זה
תפסיד ד אכל סכאל ון
זה תפסיד ד זלא חסדן
זל חסדן ומסורו וין זה כל
זלס ויול ליכסר. ומכאן
פסק ר"מ שספסר ין זה
זל אסור על דאן
לחמי דמדיי אלארריה
תפסיד דאן על פסיוס
זל חסדן דעמו זלאסר
זל שספסר אלא חסדן
אסור כדורא מני אסריה
י"מ צעדין (דף כה).
המשכיר בית חסדן
זל חסדן דר דן ממל
זל חסדן שר לקדש על
זל חסדן מני קסא מנהא
דפדק חף על פי חסדן
זל: **ע**
לספסדס חקדש קדש
לספסדס חקדש קדש

שאין המייעוט המסופק מתחילתו ומתבדר לאחר מכן מעבד את הרוץ שהיה ברור מתחילתו ומש"ה נהי דבעלמא ספירא לן דצדאורייתא אין ברירה פסקינן הכא כר' אליעזר בן יעקב דכבי הא ים ברירה ורבנן פליגי עליה דכיון דמכ"מ אתה נריך לומר שהוצר הדבר עכשיו

שלא היה מתבצר זה מתחלה אפילו
כבי האץ גוועל אין ברירה וגמלא
שאין לכל א' בחלקו של חבירו אלא
קנין שעבוד שקונמות מפקיעין אותו.
כך נראה לי: ושניהם אסורין
להעמיד ריחים וטור וגדל סרגולין.
דלע"ז דלמרי' צפרק חזקת הכמים'
דשותפין האעמדה כדי לא קפדי מ"מ
אי קפדי יכולין לעבד זה על זה
ואע"פ שדרכן לותר ויתור אסור במורד
הנאה: היה אחד מהן מורד הנאה
מחבירו וכו'. הך צבא לא אלטריכא
לא לרבנן ולא לר"א בן יעקב דצין
למר וצין למר מה לי נדרו שניהם נדר
לי נדר אחד מהם אלא משום ספא
נקטה דקמני וכופין הנודר למכור
את חלקו דדוקא כשנדר אחד מהם
משום דכיון דליהו אסור וחצריו
מותר חיישין שמה יתקנה בחצרו
וישתמש בה אף הוא ולפיכך כדי שלא
יכשל כופין אותו למכור. אבל כשנדרו
הנאה על מזה דשניהם אסורין לא
חיישין דכל חד וחד מזהרר באסוריה.
וכן צבאסר נכסיו על עצמו מהך
טעמא גופא אין כופין אותו למכור
דדוקא בשותפין שנדר אחד מהם הוא
שכופין ואפילו לרבי אליעזר בן יעקב
נמי דשרי ליהנא נמי איכא למיחש
למכור דלדידיה נמי איכא למיחש
שמתוך שצוהא את חצרו מעמיד
ריחים וטור והוא אינו שראי יתמנה

ל איכא טעמא דשמא יתקנא לפי שהוא אסור בדריסת הרגל וחזירו
 ירסת הרגל איהו נמי שרי ואי מקנא בחבריה בהעמדת ריחים ליעבב
 שותפין כי האי גוונא לא קפדי וילא ביה מילתא לעכוזי דהא הך
 דר אלא הוא עצמו גרס שגדר למה יעבב חזירו מדבר שאין השותפין
 ריחים יתקנא בו לומר אעשה כן גם אני: היה אחד מן השוק מודר
 קמא דלדידיה פשיטא אם על חזירו יכול לעבב על אחד מן השוק
 ואפילו על אחד מן השוק אין שותף יכול לעבב ולפנינו תראה דמי
 הוא נכנס לאורך השוק בין שהוא צריך לשבב או שהשותף צריך לו
 אחד מן השוק לעצמו שלא לאורך השוק אסור שאם הקנו זה את זה
 ועולם. אבל הרא"ה ז"ל כתב דכלל ענין שרי ולא נראה לי דבריו: ו
 לה"ר אליעזר בן יעקב דהאנוסים דמו. כלומר דלימא כולוהו קצירה
 והו"ר אליעזר בן יעקב סבר דלא קנסין אבל בהדירו דלא שייך
 הפרק שור שנגח את הפרה [ב"ק נא:] ביש ברירה ואין ברירה או דלימא
 מודר הנאה מחזירו ופליגי רבנן. וסתם מודר מחזירו קמני אלתא
 מן המודר משמע ענין מפי עצמו בין מפי אחרים: אי ארמא בשלמא
 הוא אמאי כופין לה מינא אנים. ואם תמצי ולימא ליה לעולם בהדירו
 אסור קצירה לן שיהא דבין לבוך אדם למכור את שלו מפני שאסר נכסיו
 מן [של חזירו] ואיכא למיחש שמא יכשל. ויש לתמוה על הרב רבינו משה
 ה"ה: אין לו דרך הגמ' שלנו וכבר השיג עליו הראב"ד ז"ל. ומיהו אם היה
 יגיל להדיר הנאה על חלקו כופין את הרגיל למכור חלקו ומפרש צירושלמי
 שהנייגא ועברו עלן ומכאן ואילן או מכור חלקך או שרי נדך. ולא איפשטא
 הריני עקיף חסר ומכאן עלי שאינן שותפים בדבר של עולי צבל ואסורים
 בה הנכסת אלתא אפילו בהדירו פליגי מירץ הר"ר ר' יונה ז"ל דהסת
 אסורים דאי שרית מודר לא זיית נודר ומשום הכי לא פלוג רבנן:

מחלוקת

[illegible]

לְבָצֵקֵי דָמָאִי אֲסוּרִין ^(ה) מִלְּהַעֲמִיד רִיחִים וּסְנוּר. לְבָצֵקֵי רִיחִים וּלְגֵדֶל
מִתְרַנְּגוּלִים בְּזֹאתָה חֹרֶ: הֵכִי גְרִסִּין יֵה אֶחָד מֵהֶם מוֹדֵר הֵנָּה עַל
חֲצִירוֹ כּוֹפֵין אֶת הַנּוֹדֵר. שֶׁדִּיר אֶת חֲצִירוֹ לְמִכּוֹר אֶת חֲלָקוֹ. אֲתֵמָן
לְרִבְּצָן דָּמָאִי אֲסוּרִים לִכְנֹס לְחֹרֶ: יֵה אֶחָד מִן הַשּׁוֹק מוֹדֵר מִן

הוא דפליגי. היכא דנדרו שניהם
זה מזה דזה אמר לחבירו קונם שאני
והנחה לך זה ואומר קונם שאני והנה
לך דעכשיו נדרו זה מזה ממש והתם
הוא דקא חסרי רבנן ליכנס לחצר
דזה אמר עמנו קאסר עליה אכל הדירו
דזה אמר לו דכל אחד הדיר את חבירו
ואומר קונם שאתה נהנה לי קונם נכסי
ועליך דתרווייהו אנוסים דכל אחד
אסר ליה חבריה שלא מדעתיה התם
מודו ליה רבנן לר' אליעזר דזה נכנס
לחצר שלו זה נכנס לחצר שלו: או
דינחא אפילו בהדירו [וזה אמר] ולי
נמי פליגי. דלא שנה אנוסין ולי
ר' זוטא: ה"ג מסתברא. דנדרו מיירי
ובנדרו הוא דפליגי דקתני כופין את
הנדר: ה"ד אמרם בשמלא נדרו.
שנדר שלא יהנה מחבירו להכי כופין
דלחיה הוא דאסר אנפשיה: אלא אי
אמרם דהדירו חבירו אמאי כופין
האזומו. ה"ה איהו לא פשע דמינס
אניס אלא ודאי בנדרו פליגי: ויכש
בזה כדי חלוקה. ארבע אמות לזה
ווארבע אמות לזה וטעמא דמאן
דאסר הואיל ואפשר בחלוקה: אכל
אסר בה כדי חלוקה דכרי הכל
מוסר. דמאי אפשר ליה למעשה:

737

דאדריה אמאי כופין אותו הא מינס אנז א
צו ויבא לעשות כן. וכ"ת בשלמא לרבנן דאסרי ליה אפילו דדריסת ה
מותר ואין בידו למחות אבל לרבי אליעזר בן יעקב מאי איכפת ליה צ
עליה דהא כי האי גוונא שותפין יכולין לעבד איכא למימר דכיון
סיפא בנדור זה מזה אוקיימנא לה בגמרא וכיון שחזירו לא גרס לו אל
מקפידין צו הילכך לעכו"ב כסיפא ליה מילתא ומתוך שחזירו מעמ
מאחד מהם הנאה הרי זה לא יכנס לחצר. הך צבא לא תנא לה מהו
נצריה למימר אללא לשמועין צבותא דר' אליעזר בן יעקב תנא לה
דאפילו לרבותא תנא ליה. מיהו כתב הרשב"א ז"ל דדוקא כד
לפי שהחזר קנוי לכל אחד מהם ולכל מי שצריך להם אבל ליכנס בחוכה
את החצר לדריסת רגליהם ולכל מי שצריך להם לא הקנו אותו לכל
גב' מי אמרינן בנדור הוא דפליגי רבנן אבל בהדירו מודו ליה רבנ
לכו דיש צריה ומדינא אפילו בנדור שרי אללא דרבנן סברי קנסין
קנסא שרי מדינא דיש צריה ואחיה לא דלא כרבינא דאוקי פלוגמיה
בהדירו נמי פליגי רבנן וקצרינן דרבינא התם: פ"ט היה אחד
אפילו בהדירו פליגי: פני דנור מחזירו. כלומר דנודר נמי מודר קרי
דנדר הוא היינו דכופין. לפי שהוא גרס לעצמו אללא אי אמרת דלא נדר
חזירו עסקין וכי קתני כופין את הנודר את המדיר קאמר ים לומר
על חזירו אבל לנודר עצמו ראי' לכך דמה הנאה יש לו לאסור על עצמו
צו מיימון ז"ל שכתב דלמדיר הוא שכופין שאע"פ שזה הוא דרך העושלמי
רגיל להדיר כופין אותו למכור וזהו תנא שכותפסתא (פ"ה ה"ה) היה א'
צדמתי וצדמתי מיקרי רגיל דלמרינן התם (פ"ה ה"ה) בעלת ק' מיימיתא ועברו
בעיני אי פליגי רבנן אפי' בהדירו. וא"ת וליפשוט ליה מדתנן לקמן (דף
צדכר של אותה העיר ואחיה דבר של אותה העיר הרחבה והמרקח
היינו טעמא משום דאע"ג דמודר אנז כיון דנודר לא אנז ואסור ש

[illegible]

זאת הב"ח

(ח) רש"י ד"ה ושמיהן
אסורין להעמיד וכו'
רחיים ותנור ולגדל:

מוסף רש"י

קונם לביתך שאני
בנכס. כל זמן שהיא ביתך,
היה דומיא דנכסי עליך,
כיון שמת צעל הבית או
שמכרו לאותו בית לאחר
מותא ליכנס בו, דהשחא
אינו שלו, אבל אמר לבית זה
שאיני נכנס, יהיה דומיא דנכסי
אלו, דקאשר הבית
עליו לעולם, אף על פי
שמת או מכרו לאחר, אסור
ליכנס בו (על דבר זה).

פירוש הרא"ש

אצוררים להצמיד תגור
ורודים בן, דנכל יא ימילן
העמק נענכ וז על ו
חוקת צבכר חוקת
הנחמם חללך אל דמי להלך
ולא עיך להצמיר מעמס
צבכריו מין דכילנ דבד
עליו ואלו מעכב: דבד
אחד מורד הנאד
חומבירי אל רבבם חצר-
מסד דצני מלמיו
נקטיה דלופין אה הסדר
למסור חלקן למצור
הצמיריו מין ששולח אה
מצור נכנס וז הוא יסכח
אז יכנס אלכ צבכר
שנמסרס אכוריס אל היצמין
שנח ימסור: אה אחד בן
השוק מורד ב'ה, מוס
הנאד דרני אלצורן
עיקב נקח קרף על שאלן
ול מלך נחמס מוצרי
ממעס צבכריו: אה ש לו
מסר תפכר ב'ה דנמ'
מפרס ממה: אה לו חור
דבכריו השוק קיימא חור.
העמיריו מיל אצורם עליו:
בת א שצברס לאחד
סדר, דכילנ אלמז צלל
אחד לו אצורם מיל אצור
בזנן שסס וז על אצור
אצור לים וז על אצור ו
למסר עליו לעולם: גמ'
בדכורו חור דצבכריו רבנן.
אחד מוצמס דמסר
ממעס צבכריו וז אצור
ממעס צבכריו אצורם אל
הצבכריו אצורם
ממעס צבכריו וז אצור
לעל אל צבכריו: דבד
אחד מורד ב'ה,
שנמסר מצבכריו על מצור:
אצור א אמרר דאדמיה
אצור אצור, אצור, חור
האצור שפכורס למסר
חלקן שאל אמה אמרן כן
לל אצור מצוריו
אצור: אצור מלמיו: